

Sygn. akt V CSK 462/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa I. K.

przeciwko Gminie R.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 30 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadnieni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana Gmina wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, bez sprecyzowania, która ze wskazanych wyżej podstaw ma o tym zadecydować, a w uzasadnieniu tego wniosku stwierdziła, że za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania - poza okolicznościami powołanymi w ramach podstaw skargi - przemawia to, iż łącząca strony umowa z 27 września 2010 r. została zawarta na podstawie przepisów o ustawy prawo zamówień publicznych. Treść § 12 ust. 2 umowy nawiązuje do art. 144 ust. 1 prawa zamówień publicznych, upoważniającego wprawdzie do zmiany umowy, ale na podstawie zgodnych oświadczeń woli obu stron z zachowaniem przewidzianej dla tej umowy formy. Tej okoliczności nie rozważył należycie Sąd Apelacyjny.

Zredagowany przez pozwaną wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiada wymaganiom stawianym takiemu wnioskowi w świetle art. 398⁹ § 1 k.p.c. Odsyłając w ramach uzasadnienia tego wniosku do uzasadnienia podstaw kasacyjnych pozwana nie bierze pod uwagę tego, że w ramach przedsądu Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy, lecz jedynie

podejmuje decyzję co do tego, czy problemy ujawnione w związku z jej rozpoznaniem i rozstrzygnięciem nadają jej charakter sprawy zasługującej na przyjęcie do rozpoznania w interesie publicznym i dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Pozwana nie twierdziła, żeby w sprawie występowały tego rodzaju problemy interpretacyjne, nie powołała się też na rozbieżności ujawnione w orzecznictwie w związku ze stosowaniem przepisów będących podstawą wydanego rozstrzygnięcia, ani wreszcie na jakąkolwiek okoliczność, która by świadczyła o nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzania wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy

wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, Lex nr 1232793).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana nie wskazała na tego rodzaju wadliwości zaskarżonego wyroku ani tego rodzaju wadliwości postępowania przeprowadzonego przed Sądem drugiej instancji, które mogłyby być kwalifikowane jako oczywiste.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, przy czym co do kosztów postępowania stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490), orzeczono jak w sentencji.

[aw]

db